

TURINYS

ĮŽANGA

9

KAIP KOKYBIŠKAI BŪTI?

_____ **15**

AUKŠTOJI SANTYKIŲ
MATEMATIKA

69

KAIP RASTI SAVE TARP KITŲ?

_____ **129**

VISOS MŪSŲ BAIMĖS

189

O KĄ VEIKIA DIEVAS?

_____ **225**

NUO BUITIES IKI BŪTIES

265

IŽANGA

Ryžtis knygai-pokalbiui nebuvo lengva. Drašino žinojimas, jog kunigas Benas Lyris mokės paskatinti, stumtelti į priekį, nesijuoks, jei klausimas ir pasirodys juokingas ar per daug buitiskas, nes klausinėtoja – labai jau menkai pasikausčiusi teologinėmis temomis. Jis išklausys ir atsakys švelniai sudėliotais išmintingais žodžiais. Tiksliau, kaip pats vėliau paaiškino savo dažnai naudojamą „švelnumą“ – pagarbiai ir maksimaliai draugiškai.

„Mielas Benai“, – nesuskaičiuosiu, kiek ankstyvų rytų pradėjau šiuo kreipiniu kartais visiškoje ankstybėje prieš rytinę treniruotę, kartais ko paklausti sugalvodavau per ją. Būdavo, atsakymas atskrieja žaibo greičiu, kitąsyk mesendžerio pyptelėjimą telefone išgirdavau po pusdienio ar paros. Kunigo tarnystė – be tikslių darbo valandų, o ir atiduoda save jis žmonėms ne valdiškai ir sausai ar paskubomis. Kiekvieno balso įrašo laukdavau su lengvu virpuliu, ypač uždavusi asmenišką klausimą, atvėrusį kamuojančią žaizdą. Žurnalistui įprasta kalbinti žmones apie juos pačius, o čia teko atlikti emocinę savireviziją ir daug ką traukti iš savęs – nuoskaudas, patirtis, dvejones. Žinojau, jei nebūsiu atvira, nesulauksiu atvirumo ir iš Beno, pokalbis bus drungnas. „Abipusė terapija čia mums išeina“, – kartą parašė jis, pridėjęs šypsenėlių. Taip darsyk buvau paskatinta klausinėti toliau.

„Ši knyga – kvietimas pažvelgti į mesendžerio žinutes, gimusi tarp kasdienybės darbų, kai svarbus klausimas, pasidalijimas,

*Žurnalistui įprasta kalbinti
žmones apie juos pačius, o čia
teko atlikti emocinę savireviziją
ir daug ką traukti iš savęs –
nuoskaudas, patirtis, dvejonas.*

nuomonė, mintis ateina, iškyla iš sąmonės prieš pradėdant kokį nors darbą. Leidžiame ją kitam perskaityti, pasvarstyti, atsakyti. Tai įdomus formatas visuomenei, kuri yra linkusi stebėti svetimus gyvenimus pro raktą skylutę. Drašus iššūkis, kartu – nuoga tiesa ir atviras veidas. Ši knyga leis kiekvienam skaitytojui pažvelgti ir rasti kažką universalaus“, – sako kunigas Benas.

Kai kurių žinučių labai laukiau, jos padėjo priimti sprendimus net renkantis darbą. Kitąsyk buvo baisiausiai nekantru išgirsti, ką kunigas mano apie tai, jog rūkau, išleidžiu per daug pinigų skudurams ir rankinukams. „Ką daryti, jei džugina?“ Provokuodavau, bet jis būdavo neišmušamas iš vėžių, visada ramus ir švelnus. Nepavyko supykdyti net paklausus, ar visada reikia (kaip sakė viena mano pašnekovė) vėmti drugeliais – būti tik pozityviam. Pokalbius papildė homilijos, kurių įrašų klausydavau susidomėjusi, gaudydama asmeniškesnes vietas, pavyzdžius iš Beno patirties, jo istorijos – juk kalbėdamas žmonėms tikrus išgyventus dalykus gali būti paveikus daug labiau, nei liedamas plikas tikėjimo tiesas.

Geriau pažinusi Beną, žinau: kunigas – toks pats, gal net labiau į rėmus spaudžiamas žmogus su savo jautrumu, problemomis ir klausimais. Tik – turintis specifinį išsilavinimą ir pagrindą po kojomis – tvirtą tikėjimą, Evangeliją, į kurią žino, kaip ir kada remtis. Kad ir pats liktų stiprus, ir mums padėtų.

Mielas Benai, kaip gera turėti Tave tarp „Facebook“ draugų, su kuriais pastaruoju metu susirašinėjau daugiausia ☺ Nors... ne visada šimtu procentų sutinku su tuo, ką man rašai.

Mes skirtingi, bet tik matydami ir gerbdami skirtumus, išvelgdami bendrumus galim ieškoti kelių gydyti savo mintis. O mintys – didelė dalis to, kas esame.

Dalia Musteikytė

KAIP KOKYBIŠKAI BŪTI?

1

Laikas – dovana, kurios kažkodėl tik vaikystėje atrodo daug. Regis, stengiuosi jį planuoti, dėlioti ir išnaudoti disciplinuotai, bet ir vėl, žiūriu, padariau tik 1/3 to, ką norėjau, ko tikėjau. Laikas kažkur sutirpo. Arba, kaip mėgstama sakyti, kažkas jį „pavogė“. Kaip jį pristabdyti, kai pats bėgi nesustodamas? O gal tiesiog akimirką sustoti ir laikas tada sustos? Bet gal čia viskas normalu skubančio pasaulio beprotybėsje?

Laikas apskritai šiandien – didžiulė problema, nes žmogus yra įmestas į tokią pragaro mašiną, kuri siekia jį, ypač jauną, išsunkti, išgręžti ir palikti. Šioje vartotojiškoje visuomenėje jis naudingas ne dėl to, kad yra, o ką gali padaryti dėl visuomenės: pagaminti, sukurti. Kad atsispirtume pagundai būti pačiu tobuliausiu visose srityse, norėti nudirbti viso pasaulio darbus, atlikti viską, ką tarsi mums kažkas paveda ir ko reikalauja, reikia labai didelio vidinio stuburo ir užsispyrimo. Paklauskite, ko aš pats noriu iš savo gyvenimo? Ir iš tikrųjų gražiai, idealiai, mylinčiai galime padaryti tik tai, kas mūsų širdyje ir – pagal pašaukimą. Galime padaryti tik labai nedaug, tačiau su atviros širdies meile. Turbūt norėtusi linkėti sau, jums, visiems, kurie skaitys šitą mūsų pokalbį, susidėlioti prioritetus, paklausti, ko aš pats noriu, kur esu laimingiausias.

Ar randu laiko sustoti ir būti ne gyvenime, kurį planuoju ir stengiuosi kaip įmanoma tobuliau išpildyti, bet kiekvieną dieną – čia ir dabar. Dabarties akimirka yra labai svarbi mums visiems. Įstrigo tokia patirtis, kai per šeštadienio ryto mišias susirenka daugiau žmonių norėdami paminėti tam tikrą progą: savo artimo žmogaus netekties valandą, mėnesį, laidotuvių metines. Tuomet aš sakau: „Jūs visi čia susibūrėte pabūti, atminti, saugoti širdyje atminimą to, dėl kurio čia atėjote. Tačiau ta atmintis, kuri jus pakvietė, iš tikrųjų pirmiausia gręžia jus į tuos, kurie šalia jūsų liko. Kai nueisite į kapines, aplankysite savo artimuosius, dalyvausite šitų mišių liturgijoje, grįžkite į namus ir būkite vieni su kitais, skirkite vieni kitiems laiko, šitą šventą dieną, kurią susirinkote, nesukbėkite vienas nuo kito pabėgti.“ Po to pamokslo gavau dvi žinutes mesendžeriu: „Kunige, po gedulingų pietų norėjome išsibėgioti, bet aš pasiūliau visiems, suvažiavusiems iš visos Lietuvos, tiesiog pasivaikščioti Laisvės alėja, pabūti kartu. Ir tai buvo pats nuostabiausias laikas per pastarąjį dešimtmetį.“ Tiek nedaug reikia, kad galėčiau būti čia ir dabar – tiesiog tos asmeninės pastangos.

*Galime padaryti tik labai nedaug,
tačiau su atviros širdies meile.*

Menu pandemijos laiką, kai teko lankyti žmones, gulinčius reanimacijoje. Supratęs, kad negalėsiu aplankyti jų visų, nueidavau pas vieną arba du ir skirdavau laiko, mano manymu, tam, kuriam labiausiai manęs reikia, kuris tiesiog neturi su kuo pabūti. Suprantu, kad ne aš Viešpats, bet aš išganau pasaulį, padarydamas labai nedaug, ką galiu tą akimirka, kuri yra dabar, su tomis priemonėmis, kurios man duotos, su tais žmonėmis, tomis situacijomis, savo talentais ir savo negaliomis, jas priimdamas ir transformuodamas. Tai išties buvo mano dabarties akimirka, apkabinta su

meile, ir mūsų pačių vidinis apsisprendimas paklausti savęs, ko aš noriu iš savo gyvenimo. Susidėkite prioritetus skirti laiko svarbiausiems dalykams, būti pačiu geriausiu, kur galite būti. Ne visuose darbuose, ne visuose įpareigojimuose, ne dešimtyje profesijų, bet vienoje. Kalbama apie tai, kad laiko mes negalėsime kontroliuoti. Bet mes galime pasirinkti žmones, sąlygas, situacijas, kurie į tą laiką, į kontekstą ateis. Galime nuspręsti, su kuo norime būti, ką norime atlikti, kas yra svarbiausia.

Kai tarnavau Vilijampolėje, klebonas buvo paskirtas į kitą parapiją, o naujojo dar nebuvo, tad tarnavau ir ligoninėje, ir parapijoje. Vienu metu išgyvenau labai didelį stresą: tą dieną man buvo ketverios mišios. Taip pat – vienos mišios Klinikose ir dar dvejose laidotuvės. Be viso šito užgulė skambučiai, kurie kvietė į reanimaciją suteikti Ligonių patepimą mirštantiesiems ir iškeliaujantiems. Man buvo prasidėjęs nervinis tikas, kai akis nevalingai trūkčiodavo. Tai reiškia, kad aš suprantu, jog negaliu atlikti viso to, kas dabar mane užgriuvo. Kreipiausi į vieną pažįstamą gydytoją psichiatrę, reikėjo jos žvilgsnio į situaciją, kurioje tuomet buvau. Ir mane išgydė jos požiūris: „Kunige, jūs negalite nuveikti viso pasaulio darbų, net ir tų, kurie dabar jus užgriuvo. Jūs nesate Dievas. Bet galite pasirinkti tai, ką galite atlikti geriausiai, o po to eidamas į kitą darbą suprasti, kad atiduosite širdį tik jam.“ Tąsokie žodžiai nuramino, tarsi išvalė nuo ateities perspektyvų, padovanėjo vidinę ramybę.

Be abejo, Dievo sukurtas laikas – ta 24 valandų trukmės para – yra skirta ne tik darbui, bet ir poilsiui. Tą sau irgi pasakiau. Poilsis nėra nuodėmė, bet būtinybė: kad galėčiau kokybiškai būti, tarnauti, mylėti, privalau rasti laiko sau. Taip pat rasti laiko tam, ką myliu – veiklai, kuri mane supa, pomėgiams, kurie padeda, yra šaltinis įsikvėpti, įkvėpti tyresnio oro, gerumo, meilės. Tik tai turėdamas galiu eiti tarnystę, kurioje aš pajėgsiu save realizuoti ne tik kaip žmogus, kuris dirba, bet kaip žmogus, kuris pašauktas

vykdyti Dievo planą jam pačiu geriausiu būdu. Tokios mintys mane aplankė analizuojant šitą laiko problemą, kurioje mes labai dažnai paskęstame. Paskęstame pačiam laike.

*Poilsis nėra nuodėmė,
bet būtinybė: kad galėčiau
kokybiškai būti, tarnauti,
mylėti, privalau rasti laiko sau.*

Pernai vienos sutuoktinių poros vyras pasiguodė, kad jo būsimą žmoną dirba pusanthro etato ir grįžta į namus dažnai tik permiegoti. Net nėra kada pavalgyti. Vienintelė diena, kada jie valgo kartu – sekmadienis. Palaimindamas jų santuoką, palinkėjau supratimo: sudarote šeimą ir esate skirti vienas kitam, kiek tai įmanoma tarp visų įsipareigojimų. Raginau uždirbti ne visus pinigus, ne karjerą padaryti, bet atpažinti žmogų, kuris jus mylės visą gyvenimą, nepaisydamas karjeros, pinigų, pasiekimų. Ir jis taps jūsų gyvenimo turtu ir deimantu. Išsigryninti žvilgsnį, prioritetus linkiu sau ir jums. Taip pat nepamiršti: neatliksite viso pasaulio darbų, neišspręsite visų problemų, bet galite išspręsti dabartį.